

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8423200407
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8423200407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Marianny Hirkovej, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., o zaplatenie 4.204,45 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. KK-1Csp/34/2023-106 zo dňa 1.2.2024, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému ich náhradu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.204,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.906,89 eur od 4.10.2022 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 16.2.2018 uzavretej medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 3.600,- eur. Žalovaný mal žalobcovi uhradiť sumu poskytnutého úveru v celkovej sume 5.786,88 eur v 96 mesačných splátkach vo výške 67,29 eur. V zmluve bola dohodnutá výška úrokovej sadzby 12,90 %, RPMN 13,68 %, splatnosť prvej mesačnej splátky dňa 15.3.2018. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 15.2.2026. Listom zo dňa 28.8.2020 právny predchodca žalobcu žalovaného upozornil na jeho omeškanie s úhradou splátok ako aj na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Dňa 22.10.2020 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka tvoriaca predmet sporu ku dňu 3.10.2022 postúpená na žalobcu.

3. Právny vzťah medzi stranami sporu je založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou, a to ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Prvoradou povinnosťou súdu bolo preskúmať, či veriteľ pohľadávky s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, keďže články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodíť

dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23 (rozhodnutie SD EÚ C-679/18). Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, uloženú mu v § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

4. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, v ktorej v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama osebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Dostatočnými informáciami dokladujúcimi schopnosť spotrebiteľa splácať úver nie sú považované informácie získané výlučne od spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka zdroj jeho príjmu (v danom prípade žalobca v konaní nepredložil ani len tvrdenie o takejto skutočnosti). Kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (pozri Rozsudok NS ČR z 25.7.2018, sp. zn. 33Cdo 2178 / 2018).

5. Žalobca nijakým spôsobom súdu nepreukázal, že pri poskytovaní úveru žalovanému jeho právny predchodca postupoval dôsledne v súlade s § 7 ZoSÚ a náležite preveril schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver. Uvedené skutočnosti žalobca nielenže súdu v rámci dokazovania nepreukázal, dokonca neunesol ani bremeno tvrdenia ako jedno zo základných bremien, ktoré musí strana sporu v konaní uniesť. Žaloba neobsahuje nijaké skutkové tvrdenia týkajúce sa posudzovania bonity spotrebiteľa pri uzatváraní úverovej zmluvy. Strana sporu sa svojej povinnosti uviesť v konaní skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci nezbaví tým, že odkáže na dôkazy (v tomto prípade úverovú zmluvu), z ktorých by uvedené skutočnosti mali vyplývať. V konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by žalobca nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úverov. Žalobca v konaní neunesol tak bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno ohľadom jeho postupu s odbornou starostlivosťou pristupovať ku skúmaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, čím porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 7 ZoSÚ.

6. Jedným z právnych následkov postupu veriteľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, kedy veriteľ vo vzťahu k schopnosti spotrebiteľa splácať úver nepostupoval s odbornou starostlivosťou je, že veriteľ v takýchto prípadoch nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Uvedená situácia nastala aj v tomto prípade. Žalobca tak nebol oprávnený dňa 22.10.2020 úver predčasne zosplatiť. Vyhlásenie o predčasnej splatnosti tak bolo pre rozpor so zákonom neplatným právnym úkonom, a úver bol a je aj naďalej platný, pričom konečná splatnosť doposiaľ nenastala, keďže podľa zmluvy je dohodnutá až na deň 15.2.2026. Pôvodný žalobca, Všeobecná úverová banka a.s., postúpila pohľadávku na aktuálneho žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 3.10.2022, teda v čase kedy úver ešte nebol splatný a pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia bola nezrelou pohľadávkou. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpenie nezrelej pohľadávky je postúpením neplatným.

7. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej zákon o bankách) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v § 524 až § 530 OZ. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravuje (od 1.1.2009) § 92 ods. 8 zák. o bankách (do 31.12.2008 to bol § 92 ods. 7 tohto zákona). Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a

skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Právny predchodca žalobcu - banka listom zo dňa 28.9.2020 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej pohľadávky v sume 209,33 eur, pričom z uvedenej výzvy nevyplýva skutočnosť, kedy došlo k vzniku omeškania s úhradou splátok úveru zo strany žalovaného. Rovnako žalobca nepreukázal, že táto výzva banky bola žalovanému aj doručená. Súd tak nemal preukázané splnenie podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca riadne písomne vyzval žalovaného na úhradu dlžných splátok úveru a žalovaný bol aj napriek tejto výzve nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní s úhradou tohto dlhu. V konaní žalobca neunesol dôkazné bremeno, ohľadom doručenia tejto výzvy žalovanému. Rovnako tak s poukazom na nesplnenie povinnosti veriteľa postupovať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného, právnym následkom ktorého je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu, postúpenie tejto bankovej pohľadávky je postúpením neplatným.

8. S poukazom na skutočnosť, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k uplatneniu práva na predčasné zosplatenie úveru v rozpore so zákonom, a teda išlo o úkon neplatný, konečná splatnosť úveru doposiaľ nenastala. Nakoľko na žalobcu bola postúpená pohľadávka zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, bez splnenia zákonných podmienok obsiahnutých v § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, možno toto postúpenie, ktoré priamo odporuje zákonu hodnotiť ako neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko súd nemal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, žalobu žalobcu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. Nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému. Nakoľko však žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

12. Namietal, že skúmanie bonity spotrebiteľa je bezpochyby otázkou skutkovou. Veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietnuť takéto skúmanie. Skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum - nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Ak by vyššie uvedené neplatilo, a teda žalobca by bol povinný spolu s podanou žalobou predložiť súdu aj dôkazné prostriedky preukazujúce skúmanie bonity, avšak tieto by nepredložil, potom by sa aplikovali ust. § 129 a nasl. CSP, podľa ktorého mal žalobcu súd vyzvať na doplnenie žaloby pod následkom odmietnutia. Z priebehu konania je však zrejmé, že súd nepostupoval podľa ust. § 129 CSP a žalobcu na doplnenie žaloby nevyzýval. Samotný charakter spotrebiteľského sporu neumožňuje súdu prvej inštancie opomenúť sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP. Skúmanie bonity nebolo v tomto konaní sporné, či inak namietané zo strany žalovaného, preto nastupujú účinky nespornosti skutkových tvrdení žalobcu (§ 151 ods. 1 CSP).

13. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu

spotrebiteľa ani jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednávanej príhode), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

14. Nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil žalobcom predložené dôkazy, ktoré tvorili prílohu podanej žaloby. Prílohou žaloby bola žiadosť o úver vyplnená žalovaným, z ktorej vyplýva okrem identifikačných údajov, že žalovaný je slobodný, dosiahol stredoškolské vzdelanie s maturitou, má trvalý pobyt na C. XXX/XX, D. E., je zamestnancom Lesov Mesta Spišská Belá, IČO: 36 489 042 od 07/2015 na trvalý pracovný pomer, ako pracovník s osobitnou kvalifikáciou. V tejto žiadosti zároveň udelil súhlas so spracovaním osobných údajov za účelom lustrácie v bankovej databáze. Prílohou žaloby boli o. i. Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde sa o. i. uvádza Nahliadnutie do databázy. Uvedené skutočnosti ohľadom skúmania bonity aj prostredníctvom predloženia dokumentácie neboli sporné (§ 151 ods. 1 CSP).

15. Súd sa nezaoberal extenzívnym výkladom § 17 ods. 1 ZoSÚ zohľadňujúcim platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, ktorý by mal byť v súkromnoprávných vzťahoch preferovaný, a síce, že pohľadávkou je aj samostatná splatná a neuhradená splátka. Podľa názoru žalobcu nebol priestor pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, a žalobcovi prináleží nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP). Žalobca považuje napadnutý rozsudok a v ňom uvedené závery súdu vo vzťahu k skúmaniu bonity za prekvapivé a predčasné.

16. K platnosti postúpenia pohľadávky banky uviedol, že v konaní doložil tretiu upomienku - pokus o zmier zo dňa 28.9.2020, ku ktorej doložil podací hárok - preukazujúci odoslanie písomnosti a doručovanie do dispozičnej sféry žalovaného, doručovanie v tomto štádiu konania nie je sporné (§ 151 ods. 1 CSP); Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 22.10.2020, ktorého obsahom je okrem vyhlásenia splatnosti aj výzva na úhradu dlžnej sumy a ku ktorej doložil poštovú obálku, pričom doručovanie taktiež nie je sporné, ktoré výzvy jednoznačne preukazujú splnenie podmienok pre platné postúpenie podľa Zákona o bankách. Je zjavné z obsahu textu predmetných výziev, že nimi postupca žiadal úhradu dlžnej sumy - v prípade zosplatňujúcej výzvy úhradu celej dlžnej sumy, s vyšpecifikovaním všetkých podstatných platobných (a iných) údajov. Keďže k postúpeniu došlo viac ako 90 dní po tej-ktorej výzve, žalobca považuje splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách za nesporné a preukázané. Napokon ani judikatúra Najvyššieho súdu SR nevyžaduje, aby výzva podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bola kvalifikovaná (napr. rozsudok zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 7Cdo 26/2017; uznesenie zo dňa 25.5.2022, sp. zn. 1Cdo 4/2020; rozsudok z 24.4.2018, sp. zn. 1Cdo 147/2017 - R 60/2018; rozsudok zo dňa 29.3.2022, sp. zn. 8Cdo 139/2020). Z uvedeného vyplýva, že nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatnením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 565 OZ resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách), t. j. postačuje aj len jediná výzva. Nič nebráni tomu, aby sa za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách považovala aj výzva, ktorou sa vyhlasuje predčasná splatnosť úveru a ktorou sa zároveň vyzýva na úhradu celej dlžnej sumy. Posledným kritériom tak zostáva zachovanie tzv. ochranej lehoty nepretržitého omeškania viac ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom aj výzva pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ bude spĺňať kvalifikačné kritérium pre splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ). V konaní bolo zároveň nesporne preukázané, že žalovaný túto objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom predmetnej výzvy mal, keďže doručovanie do dispozičnej sféry bolo zdokladované poštovou obálkou a potvrdené nespornosťou skutkových tvrdení žalobcu (§ 151 ods. 1 CSP). Žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

17. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutých výrokov rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

19. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

20. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Odvolací súd preberá zistený skutkový stav súdom prvej inštancie v celom rozsahu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie.

22. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka, že jeho právny predchodca sa nedopustil hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa za hrubé porušenie povinností považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

23. Odvolací súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie však nevyplýva, že by súd prvej inštancie dospel k záveru o hrubom porušení povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany právneho predchodcu žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, a teda nebol oprávnený od žalovaného vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho sa úver nestal splatným a nebolo možné pohľadávku titulom úveru s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť na žalobcu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na súdom prvej inštancie citované zákonné ustanovenia, ich výklad, ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel a ktoré považuje odvolací súd za správne. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné:

24. Zákon o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica č. 2008/48/ES“), ktorou sa v čl. 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V zmysle ods. 4 preambuly uvedenej smernice by mali členské štáty prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc

do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

25. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných a z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (obdobne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/1/2023 zo dňa 25.7.2023).

26. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zastáva názor, že príjem aj rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z dikcie zákona: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk spolu s dôkazmi, ktoré súdu prvej inštancie predložil žalobca, je možné konštatovať, že právny predchodca žalobcu sa pri poskytovaní úveru žalovanému, posudzujúc jeho úverovú schopnosť, uspokojil len, ako sám uviedol, s dopytom

do Spoločného registra bankových informácií (ďalej len „SRBI“) a s údajmi uvedenými v Žiadosti o flexipôžičku. Právny predchodca žalobcu mal pritom, ako zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, pri posúdení schopnosti dlžníka splácať úver konať s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Aj keď totiž zákon ukladá spotrebiteľom povinnosť poskytnúť údaje umožňujúce posúdiť veriteľovi jeho schopnosť splácať úver, nezabavuje to veriteľa jeho povinnosti údaje získané od spotrebiteľa v rámci možnosti preveriť a následne profesionálne vyhodnotiť. Veriteľ musí náležite zisťovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver a požadovať doklady k jeho tvrdeniam. Veriteľ by mal úverovú bonitu dlžníka aktívne zisťovať a preverovať.

28. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie o tom, že právny predchodca žalobca ako veriteľ porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa, keďže mu poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii, uspokojil sa len s overením platobnej histórie dopytom do úverového registra, avšak bez akéhokoľvek ďalšieho preverenia a aktívneho zisťovania jeho bonity so skúmaním jeho výdavkov (na zabezpečenie bývania, energií, stravy, dopravy, telekomunikačné služby, poistenie, výdavky osobnej spotreby, atď.). Dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, tak stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobcu len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovaného a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (právny predchodca žalobcu) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Podľa dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požíčavania na strane spotrebiteľov.

29. Odvolací súd konštatuje, že preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že žalobca súdu nepredložil žiadny dôkaz ako jeho právny predchodca overoval príjem žalovaného z pracovného pomeru, resp. z akého príjmu žalovaného pri poskytnutí úveru vychádzal, keďže v celom spisovom materiáli sa údaj o príjme žalovaného z jeho pracovného pomeru nenachádza. Pritom zo Žiadosti o flexipôžičku je zrejmé, že žalovaný bol zamestnaný s uvedením zamestnávateľa: Lesy Mesta Spišská Belá. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo strany žalobcu nebol predložený žiadny dôkaz, ako, a či vôbec jeho právny predchodca overoval príjem žalovaného z tohto pracovného pomeru.

30. Žalobca v konaní namietal, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, no táto povinnosť podľa názoru odvolacieho súdu, nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť a v prípade spornosti riadne preukázať. Dôkazné bremeno ohľadne preukázania splnenia týchto povinností zaťažuje veriteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 - M. M. N. G. proti O. E. a i., v ktorom súd uviedol, že zásada efektivity by bola porušená, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinností veriteľa zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ neoveril jeho úverovú bonitu. Okrem Žiadosti o flexipôžičku žalobca nepredložil žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázal, že pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na informácie, ktoré veriteľ zistil, bolo minimálne potrebné, aby veriteľ overil aspoň výšku príjmu žalovaného, ako aj jeho základné výdavky, a to, či už v súčinnosti so žalovaným, alebo iným spôsobom. Navyše žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by dopytoval žalovaného spotrebiteľa ohľadne jeho finančnej situácie.

31. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie je vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne.

32. Podľa odvolacieho súdu v predmetnom spore nedošlo k platnému a účinnému zosplatneniu úveru právnym predchodcom žalobcu (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch), a teda ako správne konštatoval súd prvej inštancie z tohto dôvodu ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka, s poukazom na čo bolo potrebné dospieť k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore.

33. Odvolací súd záverom dodáva, že pre platnosť postúpenia sa okrem iného vyžaduje preukázanie splnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda, že predmetom postúpenia bola pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po termíne jeho konečnej splatnosti, respektíve, že sa pohľadávka stala splatnou pred uvedeným termínom. Keďže právny predchodca žalobcu pre porušenie odbornej starostlivosti nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu tak bol bezpochyby správny.

34. K odvolacej námietke žalobcu ohľadom nespornosti skutkových tvrdení vo vzťahu k skúmaniu bonity je potrebné uviesť, že súd je vždy povinný ex offo poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008 sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

35. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Na základe vyššie uvedených skutočností je odvolací súd toho názoru, že žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené.

36. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len

na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak fakticky plne úspešným bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Preto odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).